

Dobil je kolač.

Spisal Ivo Blažič.

rvi jesenski dnevi so minevali. Po bogato obloženih vinogradih je kar mrgolelo pridnih trgačev, ki so veselo prepevali popevčice o rujnem vincu.

Bog oče je stvaril
nebo in zemljó,
ji trte podaril,
da vince nesó.

Tako voljno, da, poskočno so udarjali ti glasovi ob strmo gričevje, odkoder so se odbijali ter odmevali po dolini.

„Ne hodi nikamor in ne puščaj Marice same! Če slušaš, dobiš kolač! . . .“

Tako je mati zabičala Lojzku pred odhodom.

Lojzek je nekoliko časa pomnil ostre materine besede, nato jih je pa pozabil.

Nedaleč na travniku so rumenele zrele hruške in tako prijazno gledale izpod listov.

Mislil je vzeti Marico s seboj. Ali pozneje se je premislil:

„Saj pridem kmalu nazaj! — Marica, bodi nekoliko časa sama; tu sedi v naslanjaču, hrušk ti prinesem.“

Posadil jo je v naslanjač, ki je bil napravljen iz lesa. Dobro ji je pogrnil, da bi lahko tudi zaspala . . .

Marica se je nekoliko časa igrala, podila od sebe s šibico kure in mačico, ki se ji je prilizovala, nato pa zadremala.

Lojzek je hitel pod hruško. Zlezal je nanjo ter jel trgati sladki sad. Tovariši so ga kmalu zapazili in prihiteli k njemu.

„Daj tudi nam malo!“ so vpili nanj in zrli na drevo, po katerem je plezal Lojzek z veje na vejo.

Stresel jim jih je, in jeli so se bosonogi in gologlavi paglavci puliti zanje.

„Lojzek, pojdi, gremo grozdje zobat! Ah, kako je sladko!“

Marice ni bilo čuti.

„Najbrže spi ali se pa igra. Kar pojdem, saj se v kratkem vrnem.“

Paglavci so lezli tja v bližnji vinograd in jeli zobati sladko grozdje. Solnce se je nagibalo.

„Ha, kako je sladko!“ so vzklikali drug za drugim.

Lojzek se je bližal domu. Marice ni bilo več v naslanjaču. Strah in groza sta ga prevzela.

„Kaj bo, če so jo vzeli cigani? Ali kje je?“

Toda Marice ni bilo . . .

Hišna vrata so bila odprta na stežaj.

Potuhnjeno se splazi Lojzek v hišo . . .

Glej! Tam pri ognjišču je stala mati ter pripravljala večerjo. Ogenj je prasketal, in plamen se je dvigal okrog kotliča, ki je bil obešen nad njim. „Lojzek, glej, tu imam kolač! Pojdi, da ti ga dam,“ reče mati ter mu pomoli dobro pečen kolač, potrosen z rozinami.

Lojzek iztegne ročico. Mati ga prime zanjo, potegne k sebi in položi na klop.

„Ti paglavec, ti malopridni! Tako si mi varoval otroka! Bog ve, kaj bi se mu utegnilo zgoditi, da ga nisem odnesla iz naslanjača v posteljo.“

„Mama, nikoli več ne bom storil kaj takega. Odpustite, mama!“

Ali mama je že prijela za leskovko.

Lojzek je dobil kolač, kakršnega je zaslužil.

Gospodinja Ivanka.

Spisal *E. Gangl.*

Nikoli se ni zgodilo, da bi se Ivanka dolgočasila. Naravnost grdo se ji je zdelo, ako je videla otroke, ki so zdehali in se zvirali od dolgega časa. Ivanka je zdehala kvečjemu takrat, kadar je prihajal zaspanec. In to je bilo vselej zvečer, ko je vsak pošten človek zaspan in komaj čaka, da se spravi v posteljo.

Podnevi je imela Ivanka vedno dovolj opravila.

Imela je dobre starše in dobre sorodnike, ki so jo zalagali z raznovrstnimi igračkami, da se je z njimi razveseljevala in zabavala. In poleg takih igrač — kako bi ji moglo biti dolgočasno!

Dogodilo se je časih, da so prišle k njeni materi sosedne gospe. Tako-le popoldne so prihajale in so se pogovarjale in smejale. Mati jim je skuhalo kave, pa so bile zgovorne in dobre volje, kar se je dalo.

Ivanko je vselej mikalo, da bi tudi sedla med gospe in povedala kakšno svojo, pol pametno — pol otročjo, kakor je pač vedela. A mama je ni pustila v tako odlično družbo, češ, da se to ne spodobi za otroka.

Res je, da se je Ivanki malo povetil nosek, a zaraditega vendar ni obupala.

„Ako ne marate zame, pa tudi jaz ne maram za vas,“ je dejala sama sebi in odšla daleč tam na konec hiše, kjer je imela sobico z vsemi svojimi igračkami. Tamkaj je navadno bivala njena stara mati, ki pa je takrat, ko so bile v hiši zbrane gospe, tudi šla med nje, da jih počasti in se izgovori.

Dolgo bi moral pripovedovati, ako bi hotel naštetiti vse tiste igrače, ki jih je imela Ivanka. Da so bile med njimi tudi punčke razne velikosti in različne lepote, si lahko misli vsak sam. Imela pa je tudi kar celo ognjišče z vso kuhinjsko opravo.